

De overval in dit gebouw.

Denk nu niet dat u met deze titel een handleiding zult krijgen over hoe je een overval plant. Nee, dat zou niks nieuws zijn. Daarvoor kan je elke dag de krant kopen of klik gewoon op www: De overval.

Dit artikel gaat over feiten. Je leest soms dat het aantal inbraken en overvallen verminderd is. Dat zou best kunnen. Maar als je op één jaar tijd vier keer geconfronteerd wordt met enkele vrolijke gasten verkleed met bivakmuts, die bij wijze van tijdverdrijf je voordeur uit de scharnieren lichten, en na een vluchtige inspectie over de verkoopbaarheid van aanwezige spullen beslissen, dat ze maar beter die enige binnendeur die op slot is moeten forceren, dan denk je hier enigszins meer genuanceerd over.

Maar even terug naar de essentie.

Mijn vrouw heeft goede en slechte gewoonten. De goede gewoonte is dat ze mijn vrouw is en de slechte is dat ze vervelende geluiden maakt bij het slapen. Ik stoor mij daar geweldig aan, maar het storen is van dezelfde aard als dat ik mij stoor aan een overval. Dus evenmin als ik iets kan veranderen aan een overval kan ik....

Na ruim overleg en psychiatrische bijstand heeft men mij ervan overtuigd dat deze geluiden eerder charmant en liefelijk zijn (moest u het niet door hebben het gaat hier over banaal snurken) en als je gelooft dat snurken liefelijk is dan kun je er in zeldzame gevallen ook van in slaap vallen

Omdat ik iemand ben die goede gewoonten onmiddellijk overneem ga ook ik, zangerig snurken. Waardoor mijn eega geen oog meer dicht doet.

Je hebt D-Day en nu ook O-Day. Overvallendag.

Op zo een avond was ik eerst in slaap gevallen. Vrouw lief hoort rond 2:30 in de nacht vreemde geluiden. Zij omschrijft die als bonken. Ze maakt me wakker en zegt: Hoor jij dat ook, altijd maar bonken". Ik zeg: "Dat zijn de vogels die op het dak rondhuppelen". "Allez jong om 2:30 slapen die toch wel zeker". Ik vloek eens deftig, en roep: "Inbrekers". Ik doe even de bandenwissel van Le Mans maar dan met broek en trui en schoenen, grijp mijn hockeystick en storm de trap af.

Vier stommeriken met bivakmuts en baseballpet zie ik nog wegrennen de zaal in. Even schrik ik van deze hindernissen cross. Onder het naar beneden komen tier en roep ik heel het Vrijbroekpark bij elkaar, met bewoordingen die ik hier niet ga herhalen, maar die in de gegeven omstandigheden volstrekt gerechtvaardigd waren. De laatste overvaller loent nog even met zijn getaand koppie richting trap en loopt knal op

de deurlijst in plaats van door de deur. Hij voelt de pijn niet en rent naar de opengebroken voordeur.

Heel dit tafereel heeft hooguit één seconde geduurd. De tijd die ik nodig had om 24 traptreden af te rennen. Gelukkig heb ik me op de laatste treden ingehouden voor die wervelende overmacht. Maar ik voelde me geen seconde in het nauw gedreven. Op de smalle trap ben je met een stevige stok heer en meester. Tenzij de snotneuzen iets hebben dat kogeltjes kan afvuren.

Mijn eega was niet te bespeuren en zat zoals gewoonte verstijfd van de schrik op haar bed genageld.

Och ja, vrouwenWeet je wel.

Na een vluchtige inspectie bleek dat het viertal de enige deur die op slot was wou forceren. Enigszins moeilijk omdat in een bui van kwaliteitszin de aannemer brandvrije deuren had geplaatst met stalen binnenplaat en stalen omkasting. Ik ben eens met een slijpschijf een half uur bezig geweest om een claustrofobe dame te bevrijden uit het toilet wegens een afgebroken deurkruk.

Kortom, gezelligheid kent geen grenzen. Ik bel de politie en deze is na vijf minuten al ter plaatse en speurt met schijnwerpers het park af. Maar geen baseballpetjes meer. Foetsie.

Het is inmiddels drie uur in de morgen. Na het traditionele proza over: "Heeft u camera's, heeft u alarmen, is er iets weg enz.". wordt er zorgvuldig een verslag opgesteld. De vrouwelijke agente zegt vriendelijk: Ik kom hier al eens iets drinken op het terras, uw vrouw dat is toch die kleine madam, nogal een geblokte, als ik dat zeggen mag.

Ik zeg: Gij moogt van mij alles zeggen, mijn vrouw is niet dik, maar ook niet realistisch mager. De politieagente frons haar wenkbrauwen omdat ze diep nadenkt. Wilt u ons verslag nog even tekenen? Heb je iemand herkend? Er komt seffens nog iemand langs. Ze zegt nog iets over slachtofferhulp, waarop ik zeg dat ik toch niemand neergeknuppelt heb. Ja, maar zegt ze: "slachtofferhulp voor u". Nee, dat is echt de moeite niet zeg ik.

Om 6uur 's morgens komt er een Sherlock sporenonderzoek doen. Nadat hij meende dat er geen sporen meer waren, ben ik lichtelijk onevenwichtig in mijn bed gekropen. Eega, was al aan haar dertiende hardhouten plank aan het zagen, zodat ik de slaap niet meer kon vatten.

Zelfs niet als ik mij met alle moeite van de wereld inzette om de liefelijkheid van het snurken te onderkennen.

Voor de rest: "De lezer moet hier niet van wakker liggen, moest u wat gasten met bivakmutsen tegenkomen en dito baseball petjes, toch maar direct bellen voor sporenonderzoek, en proza."

